

L'estació dels somnis perduts

Lluís Miret

Babà va arribar al poble quan ja enfosquia. Feia un fred que pelava, no tenia cap lloc on anar i patia de fatiga, fam i son.

L'antiga carretera general travessava la població de nord a sud i just a la meitat estava situada l'estació de ferrocarril. Babà va entrar amb l'esperança de trobar un lloc tranquil i a cobert, on poder dormir.

Ajudat per les darreres llums del dia, inspeccionà el lloc. Era un edifici vell i quasi buit, amb poc més que dos bancs de fusta i un gran rellotge, tot i que també va descobrir un vigilant de mirada desconfiada i hostil. Com tots.

Babà notava que el vigilant no li treia l'ull del damunt. Si decidia passar la nit als bancs, podia trobar-se amb molts problemes. El xiquet va eixir discretament de l'estació, però tornà a accedir al recinte per un lloc més allunyat.

A les vies mortes va trobar un munt de vagons de mercaderies grans, descolorits i desgavellats. Babà inspeccionava amb cura els diferents vagons, amb l'esperança de trobar una mica de menjar o de poder dormir sota un sostre; però tots estaven tancats amb pany i clau.

Quan ja estava a punt d'abandonar, s'adonà de la presència d'un estrany i vell vagó, situat a una via aïllada de l'estació.

Babà va inspeccionar el vagó. A diferència dels altres no era de mercaderies sinó de passatgers. Ho sabia pels grans finestrals de vidre, a través dels quals va poder entreveure els seients. Tot i la poca llum, va endevinar unes grans butaques de cuir negre, separades entre si per elegants taules de fusta. Era el vagó més estrany que havia vist mai, i això que s'havia colat en molts trens des que havia arribat a Europa.

Aquell vagó era la possibilitat de no dormir al ras, de no passar fred, de gaudir d'una nit tranquil·la; però el vagó estava tancat. Babà va tractar de forçar la porta, però va ser impossible; després va tractar d'obrir les finestres però tampoc no va poder. Desesperat, va sospesar la possibilitat de trencar un dels vidres. Agafà una pedra gran i s'acostà decidit a un dels finestrals. Potser fora el dubte, o la manca de forces que la fam li produïa, però la pedra va rebotar inerta contra el dur cristall. Babà estava mig frustrat i mig alleugerit. No volia fer malbé el vagó. Aquell vagó era la seua esperança i el seu somni. L'avi Muntu deia que els somnis cal cuidar-los, mai maltractar-los. Babà va acaronar el vagó amb una innocència que ja donava per perduda. Va somriure lleugerament, alhora que comprovava que hi havia un petit forat al sostre del vagó, com una mena de respirador obert a la nit. Eufòric, va aconseguir pujar fins al sostre. El forat era tan estret que tot just cabia un xiquet tan escarransit i raquític com ell. Per un instant va pensar que no ho aconseguiria, que seria impossible travessar un espai tan estret. Una vegada més, va haver d'engolir-se la por i els temors. Si volia dormir sense fred ni problemes havia d'introduir-se pel forat.

Les cames passaren sense dificultats, el tronc va començar a fregar els cantells esmolats del forat, però en arribar als múscles va quedar atrapat. Més de mig cos li penjava estúpidament, i arribà a pensar que era una manera ridícula i dolorosa de morir. Guiat per l'instint va començar a menejar-se espasmòdicament cap a la dreta i cap a l'esquerra, com si cargolara i descargolara el tap d'una botella. Amb cada moviment,

comprovava que el cos se li feria, però també notava que queia uns mil·límetres. Finalment, en un moment que no esperava, va caure des del buit.

El colp va ser eixut i violent. Babà estava convençut que s'havia girat un turmell, a més, va comprovar que s'havia esquinçat les robes i que sagnava per les nombroses ferides patides. De totes maneres, ho havia aconseguit.

El vagó estava completament fosc. En acostumar-se al dolor i l'absència de llum, va dirigir-se als seients de cuir que tant havia anhelat. En realitat estaven destrossats. Des de fora no havia apreciat els molls solts, els ferros que sobreeixien dels esquinçalls i que impediïen que hom poguera seure. Cabrejat, Babà tractà d'obrir la porta del vagó, però va comprovar espantat que estava encallada. No existia manera d'eixir, de nou estava atrapat, de nou era presoner dels seus somnis.

Babà va recordar, una vegada més, el vell consell de l'avi Muntu. «No fan falta armes ni valor per atrapar el més perillós dels animals, només cal despertar-li un desig i fer-lo córrer cap a ell. El caçador només ha de preparar un parany al mig del camí. Serà el propi lleó, l'elefant o la hiena qui caurà perseguint el menjar o la femella. L'ambició i el desig provoquen ceguera i estupidesa». Era una història antiga, un vell consell, una tècnica antiquada de caça. Ell i els seus germans s'havien rist de l'avi. «Davant d'un animal només cal una escopeta i pum, pum, pum!». Tots havien ignorat el consell de l'avi; tots havien partit del poblat perseguint els seus somnis i desitjos.

Kiki fou el primer en marxar. Aconseguí arribar a Europa i envià nombros-

JAVIER OLIVARES

es cartes i diners. Cada remesa de diners era una benedicció per a la família, cada carta era llegida pel mestre d'escola i, en poc de temps, memoritzada per tots els membres de la família. De nit i de dia, a l'escola o al llit, tots els germans somiaven el seu propi viatge; es creaven un món de fantasia i èxit; es delectaven imaginant el dia del regrés, l'admiració i l'orgull dels familiars i veïns. Nona va ser el primer afortunat. Era un any menor que Kiki, i va partir un any després. Però mai arribaren notícies seues. Babà era el tercer germà, i tampoc havia donat notícies. A hores d'ara, Ruco estaria a punt de marxar.

Babà va apartar aquests pensaments. Podia suportar la fam, el dolor i el fred, però no podia perdre l'esperança. Era l'únic que li restava, tot i que en dosis cada vegada més escasses.

A l'interior del vagó feia tant de fred com a l'exterior. Els corrents d'aire travessaven violents i gelats les nombroses ranures del sostre i les parets. Babà sols disposava d'un remei per a la fam i el fred, sols coneixia una manera d'enfrontar-se al dolor i la malenconia. Dormir.

Va arrupir-se en un racó del vagó; tractant de calfar-se amb el caliu del seu

propri cos; ignorant la coïssor de les ferides i els crits dels budells. Va caure rendit. En un moment determinat, va imaginar que el tren s'havia engegat, confonent el tremolor del cos amb el traqueig del tren.

Babà volia no somiar. Sabia del plaer dels somnis, però també del dur despertar. Coneixia el benestar temporal que atorga la imaginació, de fet, els somnis i els desitjos eren el seu únic aliment en els moments més durs i desesperats; però l'experiència li dictava que els somnis són un aliment molt perillós, un verí de difícil digestió. En qualsevol cas, esperonat per la febra i la tristesa, aquesta vegada no va poder ni va voler resistir-se.

Va somiar que el tren el portava de tornada al poble. Va imaginar que viatjava assegut en un confortable seient de cuir, amb el rostre apegat als finestrals. Babà somreia burlant-se de la por i la tristesa patides; el tren xiuxiuejava alegre i despreocupat, corrent per dalt d'unes vies fortes i elevades, que travessaven mars, deserts i fronteres; que ignoraven soldats, policies i traficants.

Babà reconeixia molts indrets del passat viatge. La platja on van embarcar, el centre d'internament, els ponts on havia dormit.... tot quedava arrere en un no

res. Babà ja no patia de fam ni de fred, estava content i feliç.

Tot era massa perfecte. La bellesa excessiva del viatge va fer-li sospitar de la seua falsedat. Babà sabia del perill d'aquests viatges, del risc a perdre les maletes on es guarden els somnis i l'esperança. No volia despertar, però l'instint li urgia a obrir els ulls. Uns sorolls estranys i reals s'havien colat en el seu somni. De sobte, va sentir unes paraules iròniques i temudes:

—La mare que l'ha parit! Ja s'ha colat un negre en el vagó. Tu, Kunta Kinte, mira a veure si pots fer-te entendre.

El xiquet va obrir els ulls amb temor i tristesa, la resta del cos era incapaç de reaccionar. Va descobrir un parell d'homes dirigint-se cap a ell. De sobte, el negre va aturar-se en sec, va mirar-lo primer encuriós i després emocionat, com si no donara crèdit als seus ulls. Llavors va dibuixar un somriure molt gran i familiar. Aquell rostre i aquell somriure que tantes vegades havia somiat Babà. Si no fóra pel dolor de les ferides, el xiquet no hauria estat segur de seguir viu ni d'haver despertat. Tot i tindre els ulls banyats, tot i que la calentura i l'emoció el feien tremolar com una oronella ferida, Babà pogué reconèixer el rostre del seu germà Kiki.